

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Bakalářská práce

Kontinentální kongresy a vznik nezávislosti v USA

Veronika Sudová

Plzeň 2021

Poděkování

Tímto bych chtěla poděkovat svému vedoucímu práce PhDr. Romanu Kodetovi, Ph.D. za trpělivost, odbornou pomoc a cenné rady, které mi velkou měrou pomohly tuto práci vypracovat.

Prohlašuji, že jsem práci zpracoval(a) samostatně a použil(a) jen uvedeníh pramenů a literatury.

Plzeň, srpen 2021

Obsah

1	ÚVOD	6
2	VZTAHY KOLONIÍ A BRITÁNIE OD SEDMILETÉ VÁLKY DO POLOVINY 70. LET	10
	2.1 Vznik Severoamerických kolonií	10
	2.2 Sedmiletá Válka.....	12
	2.3 Townshendovy zákony	14
	2.4 Symbol odporu Boston.....	16
	2.5 Pašeráctví a zákon o čaji.....	17
	2.6 Bostonské pití čaje.....	18
3	PRVNÍ KONTINENTÁLNÍ KONGRES	20
	3.1 Lexington a Concord – Začátek války	26
4	DRUHÝ KONTINENTÁLNÍ KONGRES	31
	4.1 Válka za nezávislost.....	34
	4.2 Rezoluce Richarda Henryho Lee.....	38
5	DEKLARACE NEZÁVISLOSTI	41
6	ZÁVĚR	44
7	SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY A PRAMENŮ	48
8	RESUMÉ	52

1 ÚVOD

Za vznik jednoho z nejmocnějšího státu dnešní doby stojí řada událostí a odhodlání malé skupiny lidí. Toto malé seskupení chtělo neblahými kroky napravit. Z původních třinácti přímořských kolonií Velké Británie se postupem času stalo odporem proti systému vlády. Ten nejspíše nebyl na první pohled tak krutý, jak ho někteří patrioti ukazovali. Stížnosti na nedodržování místních chart a listin byly často přehlíženy. Po propuknutí odporu došlo na restriktce a sankce, místo případné debaty o změnách uspořádání, které byly původně navrhovány. Tato neopatrná jednání donutila radikálnější osobnosti začít přemýšlet o odtržení od mateřské země. I přesto že, se přes počáteční odpor umírněnějších kolonií na kongresech svolaných právě kvůli tématu zabývajících se úpravami vztahů s mateřskou zemí nakonec zformovala myšlenka samostatnosti. Nerozhodní zástupci se nechali nakonec přesvědčit. Kvůli následnému vyhlášení nezávislosti byly i tyto provincie zavlčeny do války jen několik let po nedávném globálním konfliktu, který se dotkl i severoamerického kontinentu. Nyní ale nebojovali za vzdálený. Na opačném konci Atlantického oceánu ležící stát, ale bojovali za své vlastní svébytné postavení na světě.

Práce se primárně zabývá událostmi, které předcházely samotnému střetu dvou znesvářených stran, což je mnohdy důležitější, než popis přesunu vojsk, námořních blokád či velitelských úspěchů. Právě obdobné důvody vedly ke zpracování této práce, ke kompletnímu a stručnému přehledu událostí, které předcházeli válečnému konfliktu. Žádná revoluce se jen tak nestane ze dne na den. Musí pro ni v pozadí vzejít zárodky, v hlavách neuspokojených lidí. Ohledně revoluce této americké, byli nespokojeni přední představitelé a zástupci.

Předložená práce je zacílená na vývoj událostí mezi roky 1763, kdy se odehrála sedmiletá válka, a rokem 1776, kdy byla dne 4. července podepsána deklaráce nezávislosti. Segmentace byla zvolena chronologicky. Díky tomuto způsobu lze nejlépe prozkoumat zhoršující vývoj mezi americkými koloniemi a

Velkou Británií. Pozvolné omezování zákonů a zavádění restrikcí ze strany londýnského parlamentu. Celá práce je rozdělena do čtyř hlavních kapitol. První kapitola nastiňuje vývoj Severní Ameriky k závěru sedmileté války. Po jejímž konci měla pro Velkou Británii nastat etapa rozkvětu na kontinentě. Francie totiž byla zatlačena do pozadí a zastánci britského kolonialismu očekávali, že se jim uvolní širé území na západě, které by mohli zužitkovat k hospodářství. Obava vlády z nadbytečného rozmachu a posílení kolonií ale vedla k vytyčení hranice, za kterou již kolonisté nesměli. Dále se tato část práce okrajově zaměřuje na první zákony, které měly Británii pomoci vyrovnat ohromné poválečné zadlužení, které ale místní lid chápal jako zásah do svých výsadních práv. I přes opětovné protesty byly zaváděny stále nové. To vyústilo dokonce první střet s místními britskými vojáky v Bostonu na jaře v roce 1770. Tentokrát se již začínalo uvažovat o uspořádání prvního kontinentálního kongresu.

Druhá kapitola se zabývá napjatou atmosférou. Pojednává o konečné předválečné fázi. Ve které se na prvním svolaném kontinentálním kongresu ze dne 5. září 1774, projednávaly se zde zejména zákony. Rozhodovalo o nezávislosti amerických kolonií vůči mateřské zemi. Také se zde řeší vliv Suffolské rezoluce. Během celého období prvního zasedání kongresu rostlo rozhořčení a nevraživost, které se postupem času promítalo do lokálních potyček a nepokojů. Až dubnový střet povstaleckých sil s britským vojskem u Lexingtonu a Concordu v roce 1775 vyprovokovala skutečný konflikt, tedy americkou válku za nezávislost.

Krátce na to se ve Filadelfii sešel i druhý kontinentální kongres, kterým se zabývá další kapitola této práce. Nezávislost nebyla primárním cílem tohoto shromáždění. Téměř žádná kolonie si nepřála odtržení, od mateřské země. Samozřejmě se našli i tací, kteří prosazovali nezávislost. Byl to například Samuel Adams a jeho radikální skupina. Hlavní úsilí bylo zaměřeno na usmíření se s Velkou Británií a navrácení situace do *statusu quo ante*. Snahy o vyjednávání ale selhaly. Byla to autorita krále, kterou kolonisté a zástupci

právně uznali a k níž mířily všechny své prosby. Nicméně parlament považoval za ono zlo, které zasahovalo do jejich základních práv a svobod. Král Jiří III. ignoroval devótní petice. Postupem času směřovalo obecné rozhořčení lidu. Stal se dokonce i terčem nenávisti. Přispěl k tomu také pamflet z roku 1776 Thomase Paina Zdravý rozum (Common Sense), který si vůči králi nebral žádné servítky. Na začátku června roku 1776 předstoupil virginský delegát Richard Henry Lee před kongresem se svou rezolucí, která prohlašovala právo kolonií na nezávislost. Její přijetí bylo námětem diskuze, ovšem konečné usnesení bylo odročeno. Do práce se pustil Výbor pěti, jehož úkolem byl sestavit návrh Deklarace, která by prohlásila nezávislost americkým koloniím. Leeova rezoluce a poté i Deklarace nezávislosti byly schváleny kongresem přibližně o měsíc později. Přijetí Deklarace nezávislosti představiteli rozbouřených kolonií ve Filadelfii dne 4. července 1776 se zapsalo do amerických dějin jako jeden z nejdůležitějších momentů, který určil budoucí směr nově vznikajícího státu. Americká nezávislost ovlivnila světové mocenské uspořádání a deklarace inspirovala svým textem i mnoho dalších podobných dokumentů.

Téma Deklarace nezávislosti je poměrně široké odvětví ke zpracování v rámci bakalářské práce. Mým cílem bylo v poslední kapitole zachytit nejdůležitější body k vytvoření tohoto historického dokumentu. Je zde zachycena tvorba dokumentu, a lidí, kteří se na ní podíleli, zejména pak Tomasu Jeffersonovi. Ten vytvořil celý návrh na deklaraci sám svým spolupracovníkům Adamsovi a Franklinovi, kteří do návrhu příliš nezasáhli. Můžeme zde vidět také vliv Painova díla na Jeffersona a na jeho deklaraci.

Toto dílo je nejdůležitějším a nejdostupnějším primárním pramenem. Dokument, který dává rozmanité názory a návrhy a je jakousi ucelenou podobou, která zahrnuje všechny příčiny a důvody, které členy kongresu vedly k tomuto zlomovému kroku. Jeffersonovo práce je skvělým náhledem do myslí současných účastníků kongresu a jejich snaha prosadit jakékoliv osvícenské myšlení, se kterými se setkali prostřednictvím díla Thomase Peina. Jedním

z hlavních sekundárních pramenů je *Podivná revoluce* od Svatavy Rakové a *Válka Mohykanů* od Josefa Opatrného. Obě tato díla se zabývají vývojem kolonií od sedmileté války až do kontinentálního kongresu. Dále ale také mapují situaci, která nastává po něm. Následujícím dílem je *Crisis of Empire* od I. R. Christieho, ve kterém autor analyzuje politické pozadí onoho nešťastného vývoje a dává větší prostor jednání britského parlamentu a jeho poslanců. Zaměřil se na zákony jím vydané a jejich dopadem na kolonie.

Největším dílem politického a filozofického pozadí je starší práce *Polittical Ideals of the American Revolution* od Randolpha G. Adamse, který mimo možných modelů nového politického uspořádání, rodících se v hlavních kolonistů, rozebírá i filozofické pozadí, které bylo ovlivňováno a stálo za formování amerického odboje. Co se týče prvních válečných konfliktů, jakými byla bitva u Lexingtonu a Concordu dále bitvy n Breed's (Bunker) Hillu, byly počátkem celé války za nezávislost.

Zasedáním kongresů se zabývá dílo od Roberta Middlekauffa *The Glorious Cause: The American Revolution 1763-1789*. Hlavním dílem Deklarace nezávislosti se věnuje dílo od samotného tvůrce Deklarace nezávislosti Thomase Jeffersona *Deklarace nezávislosti Spojených států amerických a Ústava Spojených států amerických s komentáři Miloše Krejčího*.

2 VZTAHY KOLONIÍ A BRITÁNIE OD SEDMILETÉ VÁLKY DO POLOVINY 70. LET

2.1 Vznik Severoamerických kolonií

Počátky americké nezávislosti je možné spatřovat již ve francouzsko-indiánské válce, která na severoamerickém kontinentě zapříčinila mnoho změn: „[...]americká revoluce patří k těm několika signálním událostem, které podstatným způsobem ovlivnily běh moderních dějin. Na sklonku 18. století vzniklo na břehu Atlantiku mocenské centrum nezávislé na evropských diplomatických kombinacích a aliancích, aby v budoucnu rozhodným způsobem vstoupilo do světové politiky.“¹

Od 80. let 16. století, se Anglie pokoušela o první pokusy o založení stálých osad a kolonií v Americe. První osada vybudovaná Sirem Waltrem Raleighem byla neúspěšná, a to z důvodu, že měla problémy se zásobováním a dostala se do konfliktu s tamním obyvatelstvem.² Prvním úspěchem Anglie, bylo založení osady, respektive kolonie, která získala název Jamestown v roce 1607, která se nacházela při Jamesově řece. Až v roce 1623 byla oblast kolem Jamestownu, nazvaná Virginie, prohlášena za korunní kolonii. Následovalo zakládání dalších nových osad a kolonií, jako byly: Rhode Island s městem Providence, kde byla náboženská kolonie, Connecticut, Maryland, Massachusetts, což byla osada Plymouth, založená Otcí poutníky z lodi Mayflower. Tato kolonie byla silně puritánská. Dalšími koloniemi se staly Carolina nebo New York.³

Před koncem 17. století vznikla také kolonie pojmenovaná Pensylvánie, která byla ustanovena po obsazení nizozemských a švédských osad. Založil ji spisovatel, kvakerský vůdce a bojovník za svobodu vyznání William Penn.⁴ Jeho

¹RAKOVÁ, Svatava, *Podivná revoluce. Dlouhá cesta Američanů k nezávislosti 1763–1783*, Praha 2005, s. 9.

²OPATRŇÝ, Josef, *Válka Mohykánů. Sedmiletá válka v Americe*, Praha 2000, s. 10.

³OPATRŇÝ, s. 11.

⁴Tamtéž, s. 28.

kolonie se vyznačovala náboženskou tolerancí, dobrými vztahy s indiány a také pacifismem kvakerů.

Od počátku 18. století se stala v Americe hlavním rivalem Británie Francie. Až dobytí srdce Nové Francie – Québecu roku 1759 zapříčinil zhroucení moci Francie v Severní Americe. V předchozích konfliktech s Angličany však Francouzi dokázali svou pevnost uhájit. Během tažení do Québecu William Phips obsadil Port Royal, který byl přejmenován na Annapolis.⁵ Na podzim roku 1690 dorazil do Québecu. Ovšem město bylo příliš dobře a odhodlaně bráněno.⁶ Po tomto střetu následovaly pohraniční boje v Maine, Newfoundlandu a v Hudsonově zálivu. Pohraniční boje ale nedokázaly ani z jedné strany udělat jasného vítěze. Obě strany byly v Evropě konfliktem oslabeny natolik, že v roce 1697 byl v Rijswicku uzavřen mír.⁷ Tento mír uzavřel válku také v Americe. Pro oba tábory byla válka ukončena nerozhodně.

Kvůli obavám z útoku Novoangličanů se pokusila Francie zopakovat tažení, a to do údolí řeky Mississippi. Tou dobou vypukla v Evropě válka o Španělské dědictví. Anglie vyhlásila válku proti Francii a Španělsku. Válka byla ukončená v roce 1713, kdy byl podepsán mír v Utrechtu. Celý konflikt byl tak ukončen na evropském i na americkém kontinentě. Ačkoliv mír trval přes 25 let, boje byly znovu obnoveny, a to mezi Anglií a Francií na hranicích v Apalačském pohoří.⁸ Další konflikt v Americe proběhl ve 40. letech 18. století, kdy Francie společně se Španělskem vyhlásili Anglii válku. Stejně tak jako skončila válka o Rakouské dědictví, byl v Americe podepsán mír. Mír byl uzavřený smlouvou z Cách roku 1748.⁹

V koloniálním měření začaly brzy největší významem nabývat oblasti kolem řeky Ohia. Odlišné představy o vládě a církvi, které dělily anglickou společnost,

⁵ MACLEOD, Peter D., *Microbes and Muskets Small pax and the Participation of the Amerindian Allies of New France in the Seven Year's Ear*. In: *Ethnohistory* 39, 1992, 1. s. 47, 42.

⁶OPATRŇY, s. 44.

⁷Tamtěž, s. 33.

⁸Tamtěž, s. 98.

⁹RAKOVÁ, s. 20.

působily rozkol i v zámoří. Virginské občanské dobrovolnické nepravidelné vojsko pod vedením mladého Georga Washingtona měla zabránit posilování moci Francie v oblastech řeky Ohia. Ovšem v roce 1754 byli virgiňané poraženi u Fort Necessity a byli nuceni stáhnout se zpět do kolonie. Brzy britská vláda poznala, že se kolonie nemohly samy ubránit koordinovanému postupu Francouzů. Do této oblasti proto vyslala pravidelnou královskou armádu pod vedením generála Edwarda Braddocka, aby upevnil britské nároky na toto území.¹⁰

2.2 Sedmiletá Válka

Roku 1756 vyhlásila Velká Británie Francii válku. Tento konflikt byl součástí sedmileté války. Příčinou konfliktu v Severní Americe se stalo pronikání osadníků přes Apalačské pohoří do oblasti nárokované Francouzi.¹¹ Zde Britové budovali dvě strategicky umístěné pevnosti Fort William Henry a Fort Edward.¹²

Francie roku 1756 do Severní Ameriky vyslala jako vrchního velitele francouzského vojska markýze Josepha-Louise de Montcalma. Pod jeho efektivním velením Nová Francie zažívala jedno vítězství za druhým. Ještě v témže roce si markýz vynutil kapitulaci britské pevnosti Oswego na jezeře Ontario, čímž oslabil britské pozice na Velkých jezerech. O rok později oblehl Montcalm Fort William Henry na jižním cípu Lake George.¹³ Britský plukovník George Monro marně očekával příchod posil od plukovníka Daniela Webba z Fort Edward, nakonec mu nezbylo nic jiného než kapitulovat. Severní hranice britských kolonií se hroutila. Poté co se posádka Fort William Henry v čele s plukovníkem Monroem vzdala, bylo jim přislíbeno, že vojáci a veškeré civilní obyvatelstvo bude za doprovodu části francouzské armády dovedeno do Fort Edward. Namísto toho ale druhý den za tichého přihlížení Francouzů

¹⁰OPATRŇÝ, s. 122.

¹¹BROWN TINDALL, George, SHI, David E., *Dějiny Spojených států amerických*, Praha 1996, s. 71.

¹²OPATRŇÝ, s. 165.

¹³Tamtéž, s. 166.

masakrovali jejich indiánští spojenci, poraženého protivníka. Ani protesty plukovníka Monroa nebrali francouzští důstojníci vážně. Jedinými úspěchy Britů v tomto období byly výpady do pohraničních oblastí.¹⁴

V červenci roku 1766 se konalo jmenování Williama Pitta staršího premiérem, předpokládalo obrat ve válce. Pitt se rozhodl a také prosadil v parlamentu výrazným způsobem zvýšení pomoci americkým koloniím, čehož by nedosáhl, kdyby královské loďstvo neudrželo námořní cesty volné. Britům se podařilo zablokovat u Gibraltarské úžiny francouzské válečné lodě. Tyto flotily se chystaly vyplout z Toulonu vstříc Nové Francii. V roce 1758 se období francouzské dominance ve francouzsko-indiánské válce (takto se nazývalo střetnutí v Severní Americe mezi Angličany a Francouzi) se začalo pomalu přibližovat k jejímu konci. Britové do oblasti vyslali posily v podobě jednotek řadové armády, které spolu s provinčními jednotkami začaly pod vedením lorda Jeffreyho Amhersta dobývat jedno vítězství za druhým. V témže roce donutila anglická výprava, obránce francouzské pevnosti v ústí řeky Sv. Vavřince, Louisbourgu, složit zbraně. O několik měsíců později kapitulovala také pevnost Froutenac.¹⁵

Následovala úspěšná ofenzíva do oblasti Ohia. Z tohoto území byli Francouzi definitivně vyhnáni. Tato vítězství přesvědčila mnoho indiánských kmenů, o britské převaze. Rozhodly se tedy Francii již dál nepodporovat. Jediným výrazným neúspěchem britské armády se stal rok 1758, kdy se pokusila o marný pokus o dobytí Carillonu, kde selhal generál Abercombrie,¹⁶ Přestože disponoval mnohonásobně větší silou než Francouzi. Na straně obránců se opět vyznamenal Montcalm.

Rok 1759 se nesl ve znamení anglických úspěchů, které nakonec rozhodly o definitivním vytačení Francouzů ze Severní Ameriky. První britská výprava získala pevnost Niagaru, jejich druhá, která byla vedena Amherstem osobně,

¹⁴OPATRŇY, s. 166.

¹⁵TINDALL, s. 71–72.

¹⁶OPATRŇY, s. 231–233.

konečně dobyla Carillon. Tím se otevřela cesta po řece Richelieu a následně po řece Svatého Vavřince do Québecu a to až do Montrealu. Třetí výpravě velel mladý generál James Wolf. Jeho expedice vedla do srdce Kanady. Měl v té době na americké poměry nevídanou armádu o síle 12 000 vojáků, která oblehla Québec. Po více než třech měsících Wolf město a pevnost dobyl. Konečná rozhodující bitva se odehrála před západními hradbami města na pláni zvané Abrahámovo pole, kde padl samotný generál Wolf, dále pak i francouzský velitel markýz Montcalm. V důsledku této události došlo ke kapitulaci Québecu.¹⁷

V roce 1763, po pařížském míru došlo k zásadním územním změnám. V okolí padlé pevnosti manévroval ještě se svojí armádou Lévis, ale ani on neznamenal pro Brity překážku. Již v roce 1760 dokončil Amherst tažení Kanadou, když oblehl ze tří stran Montreal.¹⁸ Obránci města včele s kapitánem Bougainvillem a s kanadským guvernérem Vaudreilem pochopili, že proti mnohonásobné přesile nemělo smysl bojovat a dobrovolně kapitulovali.¹⁹

V roce 1760 skončily boje sedmileté války v Americe. Ozbrojený konflikt ještě probíhal na jihu mezi Brity a Čerokíji, ale ty skončily o rok později, tedy 1761 vítězstvím Británie. Královská převaha na moři však brzy zmařila veškeré naděje Francie. Ovšem mír potřebovali také i Britové, a to hlavně z finančních důvodů. Konečná rozhodující mírová jednání proběhla v Paříži.²⁰ Pohraničí bylo zbaveno francouzské a španělské hrozby.²¹

2.3 Townshendovy zákony

Po ukončení francouzsko-indiánské války byl zásadním problémem britské vlády vysoký státní dluh. Expanze v Americe navíc vedla ke střetům s indiány, protože

¹⁷OPATRŇÝ, s. 240.

¹⁸RAKOVÁ, s. 21.

¹⁹PENCAK, William, *Warfare and Political Change in Mid Eighteen-Century Massachusetts*. In: MARSHALL, Petr, WILLIAMS, Glyn (ed.), *The British Atlantic Empire before the American Revolution*, London 1980, s. 64.

²⁰OPATRŇÝ, s. 109.

²¹Tamtéž s. 352.

britští osadníci začali překračovat Apalačské pohoří a mířili do oblastí dobytých na Francii. Korigovat osidlovací potíže měla Královská proklamace ze 7. října 1763²² zakazující osazování západního území mezi řekou Mississippi a Apalačským pohořím.²³ Na základě nařízení Královské proklamace byla hranice střežena britskými vojáky, které bylo zapotřebí někde ubytovat, a zároveň také živit. Východiskem se stal tzv. ubytovací zákon (*Quartering Act*), který vymáhal po jednotlivých koloniích zajištění ubytování (nikoli ale ve vlastních domovech kolonistů) a zásobování vojáků.²⁴

Období Charlese Watson-Wentwortha, druhého markýze z Rockinghamu ve funkci prvního ministra mělo trvání v řádech týdnů, vystřídán byl na konci července roku 1766 Williamem Pittem starším, ten do funkce kancléře státní pokladny dosadil Charlese Townshenda. Jeho hlavním problémem bylo zajištění britského postavení v Americe. Hypotetické náklady na udržování armády v koloniích dosahovaly 400 000 liber.²⁵ Townshend proto na jaře předložil dolní sněmovně řadu zákonů vztahující na se kolonie a financování armády. Do dějin vešly jako Townshendovy zákony (*Townshend Act*), jež byly vyhlášeny britským parlamentem v roce 1767. Vztahovaly se k daním na dovoz skla, olova, papíru a čaje.²⁶ Tyto vybrané peníze neměly být vynaloženy na armádu, ale na mzdy královských úředníků v osadách, kteří by tímto přestali podléhat kontrole jednotlivých místních shromáždění v koloniích.²⁷ Byly odvolány roku 1770. Ponecháno bylo pouze clo za čaj. Ve svých důsledcích pak vedly k americké válce za nezávislost, neboť právě odpor proti Townshendovým zákonům byl předzvěstí rozchodu kolonií s jejich mateřskou zemí

²²SOUKUP, Jaromír, *Proklamace ze 7. října 1763 a její příprava. K otázce hranic nových britských kolonií v Severní Americe po sedmileté válce.*, In: TUMIS, Stanislav, – KOURA, Jan, – SOUKUP, Jaromír (eds.), *Kapitoly z britských a amerických dějin*, Praha 2015, s. 241–253.

²³MIDDLEKAUFF, Rober, *The Glorious Cause: The American Revolution 1763 – 1789*. New York 2007, s. 47.

²⁴MIDDLEKAUFF, s. 143.

²⁵Tamtéž, s. 148.

²⁶The Twonshend Act, November 20, 1767, dostupné <http://avalon.law.yale.edu/18th-century/townsend_act_1767.asp> [cit. 21. 1. 2020].

²⁷MIDDLEKAUFF, s. 158.

2.4 Symbol odporu Boston

Na začátku roku 1768 významní massachusettsští politikové Samuel Adams a John Otis mladší, sepsali dopis, který byl určený jednotlivým koloniálním sněmům. Měl upozornit na nové Townshendovy zákony, které podrobil tvrdé kritice.²⁸ Dopis bezprostředně upoutal pozornost příslušných britských orgánů. Guvernér kolonie Francis Bernard, informován britským tajemníkem pro kolonie, nařídil dopis stáhnout pod výhružkou rozpuštění massachusettského shromáždění. Bernard hlasováním zamítl příkaz vykonat. Kvůli tomu bylo shromáždění rozpuštěno. Poslanci, kteří zamítli hlasovat pro stažení oběžného dopisu, se záhy stali místními hrdiny.²⁹

V odporu proti Townshendovým zákonům se bostonští obchodníci se uchýlili, k již osvědčenému postupu bojkotu britského zboží. V srpnu roku 1768 uzavřeli dohodu o nedovážení britského zboží, která znamenala zastavení dovozu na celý následující rok 1769.³⁰ Bostonský příklad následovala také další města, jako byla Filadelfie nebo New York, nicméně britský obchod byl poškozen jen částečně. Především díky novým obchodním možnostem v Evropě a na Dálném Východě.³¹

Výtržnosti byly v tomto období v Bostonu na denním pořádku. Radikální organizace Synů svobody měla na svědomí násilné davové nepokoje vůči loajálním kolonistům již od dob prosazování kolkového zákona.³² Británie zareagovala zvýšením počtu vojáků přítomných ve městě. V říjnu roku 1769 se z válečných lodí vylodily dva pěší pluky.³³ Odpovědí obyvatelstva na přítomnost většího počtu vojenských jednotek byly další demonstrace. Vše eskalovalo

²⁸ELIOT MORISON, Samuel, STEELE COMMAGER, Henry, EDWARD LEUCHTENBURG, William, *The Growth of the American Republic: vol. 1*, New York 1969, s. 153.

²⁹MIDDLEKAUFF, s. 158.

³⁰*Boston Non-Importation Agreement, August 1, 1768*, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/boston_non_importation_1768.asp> [cit. 21. 1. 2020].

³¹MORISON, COMMAGER, LEUCHTENBURG, s. 154.

³²SOUKUP, Jaromír, *Synové svobody a Zákon o kolkovném (1765–1766)*. In: *Historický obzor* 17, 2006, 7/8, s. 160–172.

³³MIDDLEKAUFF, s. 172.

v březnu roku 1770 takzvaným Bostonským masakrem – střetem místních občanů s posádkou vojenských lodí. Došlo celkem ke čtyřem úmrtím obyvatel města, a přestože střet vyprovokovali bostonští obyvatelé, byli britští vojáci zavřeni do vězení a obviněni z vraždy.³⁴ Nakonec britské a koloniální úřady dospěly ke kompromisu. Britské jednotky v Bostonu setrvaly, ale musely se přemístit z centra města. Díky tomu přišli o strategickou pozici.³⁵ Tento konflikt vyvolal napříč koloniemi jen další vlnu otázek ohledně legitimacy britské moci v Americe.³⁶

2.5 Pašeráctví a zákon o čaji

Na počátku roku 1770 znovu došlo ke změně britského prvního ministra, lord Frederick North vystřídal Charlese Fitzroye, druhého vévodu z Graftonu. Období nestability britského kabinetu byla ukončena, protože lord North měl v postavení vytrvat až do roku 1782. Nový první ministr rozhodl o zrušení Townshendových zákonů. Přesto deklaratorní zákon a clo na čaj stále zůstali v platnosti.³⁷ Situace v Americe se uklidnila. Obchodování s Velkou Británií prosperovalo. Ovšem stejně tak bylo na vzestupu pašeráctví, což představovalo další prostor pro konflikt, který na sebe nenechal dlouho čekat. V červnu roku 1772 byla u Rhode Islandu přepadena královská celnická gaoleta *Gaspee*, která měla omezovat pašeráctví. Loď uvízla na mělčině. Zde byla z pevniny napadena a zapálena.³⁸

Soud s viníky měl proběhnout ve Velké Británii, ale díky nedostatku důkazů se nepodařilo nikoho odhalit, a to zejména díky soudržnosti kolonistů, pramenícím z jejich odporu proti britským úřadům. Skutečnost, že nebylo na koloniální soudy spolehnutí, nicméně vyvolala další pobouření.³⁹ Na tyto události

³⁴WROTH, Kinvin, ZOBEL, Hiller, *The Boston Massacre Trials*. In: American Bar Association Journal 55, 1965, 4, s. 329–333.

³⁵MORISON, COMMAGER, LEUCHTENBURG, s. 155.

³⁶MIDDLEKAUFF, s. 207.

³⁷Tamtéž, s. 208.

³⁸Tamtéž, s. 213.

³⁹RAKOVÁ, s. 95.

zareagovaly kolonie zformováním korespondenčního výboru, který měl mezi jednotlivými sněmy kolonií zaručovat předávání informací.⁴⁰

Pašeráctví nebylo jediným problémem. Vzhledem k tomu, že se britská Východoindická společnost⁴¹ zápolila s finanční krizí, rozhodl se ji britský parlament podpořit. Zákon o čaji (*Tea Act*) vydaný roku 1773 zaručoval monopolní postavení Východoindické společnosti v oblasti obchodování čaje v koloniích.⁴² Z pohledu kolonistů se jednalo o zásadní intervenci do jejich práv.

2.6 Bostonské pití čaje

Samostatné kolonie reagovaly každá odlišně na nový zákon o čaji. Nejradikálnější byl opět Boston. Tady pod vedením Samuela Adamse a Synů svobody došlo k události, která se do historie zapsala, jako Bostonský čajový dýchánek (*Boston Tea Party*). V noci 16. prosince 1773 skupina Synů svobody převlečená v indiánských kostýmech vyházela ze tří lodí jejich náklad čaje do moře.⁴³ Tento čin nezůstal bez odezvy. Město Boston a s ním i celý stát Massachusetts se měly stát exemplárním příkladem potrestání kolonie revoltující proti mateřské zemi.

Během května a června 1774 parlament přijal řadu takzvaných donucovacích zákonů (*Coercive Acts*). Tyto zákony se v povědomí kolonistů proslavily jako tzv. „Nesnesitelné zákony“ (*Intolerable Acts*). Byly celkem čtyři. Zákon o Bostonském přístavu (*Boston Port Act*) nařizoval jeho uzavření. Měl platit, dokud král nerozhodne jinak a dokud město neuhradí ztrátu Východoindické společnosti. Následující dva zákony (*Massachusetts Government Act* a *Administration of Justice Act*) upravovaly nezávislost massachusettské vlády a soudní systém v kolonii. Cílem bylo dostat je pod větší kontrolu Velké Británie.

⁴⁰MIDDLEKAUFF, s. 214.

⁴¹WANNER, Michal, *Zrození Impéria. Východoindická společnost a britský stát (1600-1773)*, Praha 2003.

⁴²MORISON, COMMAGER, LEUCHTENBURG, s. 159.

⁴³Tamtéž, s. 159.

Posledním zákon byl už dříve používaný ubytovací zákon.⁴⁴ Podstatným záměrem těchto zákonů byla izolace Massachusetts od ostatních kolonií. Bylo to z toho důvodu, aby bylo zabráněno šíření podobných rebelií.⁴⁵ Tento záměr se ovšem minul účinkem, neboť americké kolonie záležitost Bostonu sjednotil k vytvoření společného zastupitelského sboru – Kontinentálního kongresu.

⁴⁴ MIDDLEKAUFF, s. 228–230.

⁴⁵ MORISON, COMMAGER, LEUCHTENBURG, s. 160.

3 PRVNÍ KONTINENTÁLNÍ KONGRES

Ačkoliv to někteří netušili, původních třináct amerických kolonií pomalými kroky mířilo k nezávislosti. Nepřiměřené činy londýnského parlamentu, jejichž následky se díky pamfletům, letákům a novinovým článkům místních nacionalistů ještě více nadsazovaly. Staly se tak hnací silou k regulaci vztahů kolonií a mateřskou zemí, i přestože se zprvu nemuselo projednávat o vyhlášení úplné nezávislosti, o níž se nejednou účastníci zasedání ani nepokoušeli.⁴⁶

V roce 1774 a ani v letech předešlých nepropagovali protagonisté kolonií společný názor na nastávající vyvíjení vztahů s Británií. Pomyšlení na úplné zpřetrhání spojitosti s mateřskou zemí se rodila pouze v myšlenkách krajních obyvatel kolonií. Od závěru sedmileté války v roce 1763, ale také již pár let předtím, se z pozvolné propagace za modifikace řádu vytvořily tyto tři koncepty: prvním z nich byla tzv. *teorie koloniální nezávislosti*. Británie se zde objevovala něco jako „matka“ a kolonie byly její „děti“. Parlament (tenkrát se nalézal ve Westminsteru) se svou voličskou a poslaneckou ústředím na ostrovech byl považován za imperiální. Dolní sněmovna a Sněmovna lordů byly brány za vhodný zastupitelský orgán pro veškerou říši. S tímto někteří představitelé kolonií nesouhlasili. Zrodila se tak nová možnost. Měj ji prezentovat nějaký imperiální parlament. Pro další společnost bylo impérium současnými slovy něco jako federální stát. Tedy měl mít i federativní parlament, v němž by se shromažďovali zástupci všech dominií. Disponoval suverenitou pravomocí nad veškerými podřízenými zákonodárných sborů. Tato struktura by se dala pojmenovat za *imperiální federaci*.⁴⁷

Poslední nejradikálnější skupinu reprezentovali ti, kteří považovali místní kolonie v politickém významu v podstatě za samostatné státy. Dá se považovat, že jejich zákonodárný soubor byly vrcholnou mocí. Nad touto mocí byla už

⁴⁶ADAMS, Randolph G., *Political Ideas of the American Revolution. Britannic–American Contributions to the Problem of Imperial Organization 1765 to 1775*, New York 1958, s. 40–41.

⁴⁷Tamtéž, s. 43–44.

pouze koruna. Znamenala s Británií propojení s koloniemi. Parlament ve Westminsteru znamenal pouze jeden z mnoha rovnocenných parlamentů propojený s panovníkem, jakožto jedinou osobou. Tato poslední skupina zvažovala o něčem jako *společenství národů* (Commonwealth of Nations). Británii se to podařilo uskutečnit, ale až o mnoho let déle. Mnohdy se ukazovalo, že byla výhoda být součástí říše. Vždy když se mělo projednávat o otázkách války, regulace obchodu, zahraničních vztahů, třetí skupina byla vstřícná přenechat pravomoci parlamentu ve Westminsteru. Třeba Benjamin Franklin, jež se nacházel mezi lety 1765-1775 v Londýně jakožto zástupce. Postupně přecházel mezi každými teoriemi. Na konci roku 1769 trvale setrval u posledního návrhu společenství.⁴⁸

V koloniích se objevila spousta jednotlivců, jež se dostavovali s všelijakými návrhy na změnu utřídění více nebo méně odpovídajícím k těmto třem konceptům. Kupříkladu v roce 1770 vystoupil Francis Masseres s návrhem imperiální federace. Předpokládal, že se osmdesát vyslanců vydá do londýnské dolní sněmovny, kteří by zde hlasovali, volili a rozhodovali o věcech, které se týkaly severoamerických kolonií v Západní Indii. Tento tah by znamenal přeměnu britského parlamentu do federální podoby. Jako další dílo bylo Vyšetření práv britských kolonií (*An Inquiry into the Rights of British Colonies*), které roku 1766 uveřejnil Richard Bland z Virginie. V tomto hanopisu usuzoval nadřazenost britského parlamentu, ale upozorňoval na to, že král má svá privilegia na něm nezávislá. Bylo to například právo udělit svým poddaným povolení k přesunu do ostatních zemí za přesně stanovených podmínek udělených jím samotným, nikoliv parlamentem. Mezi další návrhy patřil kupříkladu také od Samuela Johnsona z New Yorku. V roce 1760 přišel s návrhem federální unie ve vedení s místokrálem a s radou sestavenou ze zástupců z každé kolonie. Unie se měla jednou za rok shromažďovat se v New

⁴⁸ ADAMS, s. 44–45; 72–73.

Yorku. S obdobnými myšlenkami přišel třeba i filadelfský Joseph Galloway.⁴⁹ Je zřejmé, že tyto návrhy nebyly vyslechnuty. Museli se totiž sejít na kongresu, kde mělo být rozhodnuto, jak se bude s poměry dále zacházet.

Delegáti dvanácti kolonií se shromáždili v pondělí 5. září 1774 ve Filadelfii. Jediná kolonie, která nebyla zastoupena, byla Georgie. Bylo to zapříčiněné, že s ní se sněm nedokázal domluvit téměř na ničem. Tím spíše ne na vyslání konkrétních zástupců na událost, kterou historie zná pod označením jako první kontinentální kongres. Struktura osazenstva bylo dosti rozmanité. Z padesáti šesti vyslanců byla polovina právního vzdělání, jedenáct jich patřilo mezi obchodníky a naproti tomu ani jeden z nich nebyl poslancem koloniálního sněmu. Projevovala se zde názorová roztržičnost jednotlivých vyslanců. Většina z nich nebyla přívržencem vyostřeného nátlaku, pravděpodobně až konečného rozchodu s mateřskou zemí. Mnoho z nich prezentovali řešení situace ideálně díky petic. Odmítání zboží braly až za nejzazší variantu. S tímto názorem sympatizovali především delegáti středních kolonií, jako byly například pensylvánský Joseph Galloway nebo James Duane a John Jay z New Yorku. Na opačné straně, která neměla obavy zintenzivnit spor až do extrémního řešení. Zde bychom našli stará známá jména, radikály ze známých rebelských center, jako byli Adamsové z Bostonu a z Virginie Patrick Henry, Rychard Henry Lee a George Washington, jež byl dosud umírněný.⁵⁰

Shromáždění se konalo v zasedací síni tesařského cechu.⁵¹ Schůzím měl předsedat „prezident“, jež byl jednohlasně zvolen Payton Randolph z Virginie. Měl k dispozici bohaté zkušenosti s ovládáním místních poslanců.⁵² Mezi první na řadu se objevila otázka hlasů. Velmi brzy se ukázal názor, že každá kolonie by měla mít jeden hlas nad názory, které nabízel přidělování počtu hlasů podle „významu“ kolonie. Následující den, 6. září, se vyslanci dohodli na ustanovení

⁴⁹ADAMS, s. 44–45; 72–73.

⁵⁰RAKOVÁ, s. 112.

⁵¹FORD, Worthington Chauncey, *Journals of the Continental Congress 1774–1789*. vol. I (1774), Washington 1904, s. 13.

⁵²RAKOVÁ, s. 112.

komise, která „ oznámí obecná práva kolonií, několik příkladů, ve kterých jsou tato práva nedodržována a porušována a začne usilovat o dosažení a obnovení těchto práv co nejvhodnějšími prostředky.“ Jako další kongres rozhodl, že do této komise zvolí dva delegáti z každého zastoupení.⁵³

Príslušníci prvního setkání se shromáždili 8. září a následujícího dne se shodli na vytvoření podkomise, která vyhotovila první verzi deklarace práv. Ačkoliv podkomise podala hotový návrh kongresu již 22. září, nedožila se jejího dokončení možná až do 26. října, jež byl kongres odložen na pozdější období. V momentu, kdy započala podkomise pracovat na návrhu, poukazovaly se protichůdné návrhy jejich členů. Další den bylo zřejmé, že ti co se stavěli na umírněnější stranu, mezi které patřil Joseph Galloway nebo Newyorčan James Duane, neuspěli. Komise se rozhodla, že principy usadí na „přirozeném právu a na zásadě anglické stavy, chartách a smlouvách.“ Galloway a Duane se báli, že tahle drobná narážka, ohledně „přirozeného práva“ nebo na „právech Angličanů“ uvolní upevnění v ústavních zvycích, a postupně bude směřovat kolonie k nezávislosti. Tito dva pánové si mysleli, že jejich protivníci, neví nic o imperiálních vztazích a způsobech, jak chtěli své názory uplatňovat.⁵⁴

Společně s touto radou byl usnesen také jiný, který měl zjišťovat dopady parlamentních zákonů na americký obchod a výrobu. Na počátku kongres nedokázal nalézt společnou řeč. Potom, co byly odmítnuty návrhy bostonských radikálů na vytvoření nezávislé vlády v Massachussetts, vyklizení britských vojsk z Bostonu a okamžitý začátek ozbrojeného boje. Před prvním kontinentálním kongresem stál nelehký úkol. Měl totiž Velké Británii ukázat, že je tento kongres jednotným sdružením koloniálních delegátů, kteří byli ochotni jednat velmi odhodlaně, bylo tedy potřeba brát je vážně. Nesměli ale projevit

⁵³ YORK, Neil L., *The First Continental Congress and the Problem of American Rights*. In: *The Pennsylvania Magazine of History and Biography* 122, 1998, 4, s. 358.

⁵⁴ Tamtéž, s. 359–360.

žádná z jejich rozhodnutí, která by dávala najevo jejich zájem o nezávislost a o odtržení se od mateřské země.⁵⁵

Kongres měl především záměr definovat, na jakých základech stojí paralelní právo v amerických koloniích a jakým stylem by se mělo prosazovat, popřípadě i bránit.⁵⁶ Toto jednání hned na začátku pozastavila tzv. Suffolská rezoluce (*Suffolk Resolves*), která byla přijata 9. září 1774 v massachusettském okrese Suffolk.⁵⁷ Tato rezoluce označovala donucovací zákony za protiústavní. Dožadovala se odporu do doby, než budou zrušeny.⁵⁸ Mezi první úspěch se zapsal až 17. září 1774, kdy byla schválena tzv. *Suffolská rezoluce* týkající se kolonie Massachusetts. Kongres se rozhodl zvážit všechny svoje možnosti, a nakonec se rozhodl tuto rezoluci podpořit.⁵⁹ Současně s posledními dny měsíce září vyzval obchodníky, aby ukončili objednávat zboží z Velké Británie.⁶⁰ Závěrečné ustanovení vztahující se obchodu stanovilo zákaz vývozu i dovozu zboží. Toto ustanovení bylo platné od prvního prosincového dne téhož roku.⁶¹

Těchto dvanáct článků se domáhalo jedině k „obrannému postupu“. Hlásili věrnost králi Jiřímu. Stažení lokálních daní z rozpočtu, neposlušnost na úkor soudců jmenovaným donucovacími zákony a zároveň vybízel občany ke shromáždění zbraní a systematického cvičení k boji.⁶²

Nadcházející den se dostala na řadu jednání tzv. *Plán unie mezi koloniemi a Velkou Británií*. Zdrženlivý Joseph Galloway s ním chtěl čelit radikálním tónům suffolské rezoluce.⁶³ Dle jeho konceptu měla být ustanovena „Velká rada“. Měl ji řídit generální prezident volen korunou, na níž shromáždění měli být vysíláni každý rok delegáti. Společně by pracovali jako legislativní orgán, který mel za

⁵⁵MORISON, COMMAGER, LEUCHTENBURG, s. 162.

⁵⁶MIDDLEKAUFF, s. 242.

⁵⁷BOATNER, Mark M., *Encyklopedia of the American Revolution*, New York 1969, s. 1069.

⁵⁸MIDDLEKAUFF, s. 245.

⁵⁹MORISON, COMMAGER, LEUCHTENBURG, s. 162.

Zároveň tím došlo i k zamítnutí Gallowayova plánu, který navrhoval ustanovení koloniálního parlamentu, měl spolupracovat s britským parlamentem. Více také MIDDLEKAUFF, s. 243–245.

⁶⁰FORD, s. 41.

⁶¹Tamtéž, s. 43.

⁶²RAKOVÁ, s. 113.

⁶³Tamtéž, s. 114.

úkol regulaci a řízení veškerého obecného dohledu a koloniálních záležitostí. Velká Británie společně s jednou nebo více koloniemi, nebo kolonie, jakož celek by se společně upoutaly, stejně jako v části občanské a trestní nebo obchodní. Generální prezident by neměl nad radou právo veta. Na tomto místě by se jednalo o federativní uspořádání moci, kde by jednání o vnitřních záležitostech kolonie zůstávalo pouze v jejich rukách. Velká rada byla brána za podřízenou a samostatnou část britské legislativy.⁶⁴

Gallowayův návrh se setkal s odporem virginských radikálů Henryho a Leeho, jež kritizovali faktickou závislost Rady na politické vůli metropole a zároveň i zřízení dalšího zákonodárského sboru, jež by byl podle nich stejně podplacený, jako westminsterská Dolní sněmovna. S velkou mírou nevíry se tento návrh setkal i díky soudobému názoru, že se významem parlamentních institucí tolik nedůvěřovalo. Gallowayův plán byl nakonec odmítnut těsnou většinou jednoho hlasu. Ztroskotával také na stále upadajícím názoru, že si kolonie nepřejí nezávislost.⁶⁵

Finálním jednáním kongresu přijatý 14. října 1774 se stalo tzv. *Prohlášení práv a stížností*, ve kterém i přes konečnou formu, která se opírala spíše na taktice odbojných provincií. Uzavírala cestu k budoucím kompromisům⁶⁶, byla patrná obava z rozpoutání války, zejména ze strany těch, jejichž umírněné byly zahrnuty do pozadí na úkor nekompromisních hlasů. Podepsalo se to na závěrečné podobě prohlášení. Patrioté v něm odsuzovali neakceptovatelné zákony jako nevhodné, nespravedlivé a kruté, stejně tak jako neústavní, nebezpečné a zničující pro americká práva. Autoři ale také vyzdvihovali, že soubor stížností nechali neúplný, jelikož se domnívají, že by mohl být obnoven stav vzájemné náklonnosti a společných zájmů.⁶⁷

⁶⁴YORK, s. 371.

⁶⁵RAKOVÁ, s. 114.

⁶⁶Tamtéž, s. 114.

⁶⁷YORK, s. 375.

Konečná ustanovení kongresu, která byla přijatá 14. října, nesla název Prohlášení a usnesení prvního kontinentálního kongresu (*Declaration and Resolves of the First Continental Congress*). Tato listina vyhlášovala základní práva obyvatel v koloniích, která reflektovala předchozí události, které proběhly v Bostonu a v Massachusetts, zejména na řadu tzv. neúnosných zákonů. Práva se zakládala na neměnném „přirozeném“ právu, principech anglické ústavy a dalších dokumentech.⁶⁸

Delegáti prvního kontinentálního kongresu se rozešli 22. října 1774, pod podmínkou, že pokud se situace nezlepší, sejdou se znovu, a to v květnu následujícího roku. Je také podstatné podotknout, že samotný kongres nepodnikl žádné kroky, které by nasvědčovaly vznesení požadavků na nezávislost kolonií.⁶⁹ Cílem kongresu bylo umíření se a urovnání vztahů s mateřskou zemí, tedy s Velkou Británií.

3.1 Lexington a Concord – Začátek války

Období mezi kontinentálními kongresy je možné charakterizovat nevraživostí a nepřátelstvím kolonistů vůči všemu, co mělo co dočinění s Velkou Británií. Narůstal trend zřizování domobrany napříč osadami.⁷⁰ Pakliže se někteří zástupci na kongresu domnívali, že by se situace mohla ještě obrátit, obyvatelé kolonií nebyli tohoto názoru. Také ve Velké Británii se situace nevyvíjela příznivě. Američtí obchodníci byli vůči petici zdrženliví, a i poslední ochotné gesto Benjamina Franklina zůstalo nevyslyšeno. Americký delegát se na konci března 1775 vrátil zpět do Severní Ameriky a následně se připojil k revolučnímu dění.⁷¹

V koloniích se postupně ujímaly iniciativy místní výbory a sdružení, která se chopila výkonné moci. Lokální shromáždění a kongresy přebíraly zákonodárnu roli. Revoluční komise se postupně ujala skladů s vojenskými zásobami.

⁶⁸Declaration and Resolves of the First Continental Congress, October 14, 1774, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/resolves.asp> [cit. 21. 1. 2020].

⁶⁹HAZELTON, John H., *The Declaration of Independence: Its History*, Cambridge 1906, s. 7.

⁷⁰RAKOVÁ, s. 123.

⁷¹Tamtéž, s. 116 – 117.

V koloniích se stavěly manufaktury na střelný prach a také byly nakupovány zbraně a munice v zahraničí. Začínalo být jasné, že potlačování nepokojů se neobejde bez vojenské intervence. Na počátku roku 1775 rozhodl londýnský parlament o vyslání dalších armádních jednotek do kolonií. Vylodily se v Bostonu, s úkolem potlačit potenciální povstání v Nové Anglii. Bylo vyhlášeno, že se tyto provincie nacházejí ve stavu rebelie a veškerý obchod s nimi bude zakázán. Tak jako možnost rybolovu v těchto koloniích. Postupem času se tato omezení rozšířila i do dalších kolonií, které s nimi souhlasily.⁷² Byly to kolonie jako Jižní Karolína, Maryland, New Jersey, Pensylvanie a Virginie.⁷³

Parlament se znovu odhodlal k poslednímu smírnému kroku, když byl přijat tzv. *smírčí plán premiéra Northa*. V něm se upouštělo od veškerého zdanění kolonií mimo řízení vnějšího obchodu pod podmínkou, že si sněmy samy odhlasují podle požadavků metropole příspěvky na svou obranu, civilní správu a zajištění pořádku a spravedlnosti. Jako další nabídl kabinet americkým zrádcům milost, pokud složí přísahu poslušnosti britským zákonům.⁷⁴ Tímto krokem by kolonie ztratily veškerý dozor nad výkonnou mocí, jelikož by musely platit parlamentní provize za všechny vládní služby, i když by potvrdily princip „žádného zdanění bez zastoupení“. Je tedy zřejmé, že tento koncept neměl v koloniích naději na úspěch.⁷⁵

Kvůli přítomnosti vojenských sil, začaly opět spory a potyčky mezi britským vojskem a domácí domobranou. Místní před nimi narychlo zahájili utajování značně zastaralou domácí výzbroj, jako byly kanóny, muškety a střelivo, které pocházely z pevnůstek okolo Bostonu a Salemu. Konventy napříč koloniemi přirozeně zareagovaly a narychlo začaly vytvářet oddíly domobrany a zajišťovaly jejich výcvik.⁷⁶ První velký střet na sebe nenechal dlouho čekat.

⁷²RALPH CHRISTIE, Ian, *Crisis of Empire: Great Britain and the American Colonies 1754–1783*, London 1974, s. 93–95.

⁷³RAKOVÁ, s. 119–120.

⁷⁴Tamtéž, s. 119.

⁷⁵CHRISTIE, s. 96–97.

⁷⁶RAKOVÁ, s. 123.

Situace v Bostonu – symbolu koloniálního odporu – se dále vyostřovala, a to díky přítomnosti britských vojáků. Tento stav ilustroval dopis krále lordu Northovi, v němž mu sděluje, že „...kolonie se musí buď podvolit, anebo triumfovat.“⁷⁷ Je zřejmé, že britský král Jiří III. se odmítl smířit s jakýmkoli kompromisem, tomu také odpovídala i jeho předešlá, ale cílená nevšímavost vůči koloniálním peticím.

Této situaci chyběla už jen záminka, která by rozpoutala válku. Ta ale na sebe nenechala dlouho čekat. V dubnu v roce 1775 dostal britský generál Thomas Gage první příležitost k zásahu. Provinční sněm v massachusettském městě Cambridge povolal do zbraně třicet tisíc mužů z celé tehdejší Nové Anglie. Zkompletoval vojenské řady a nařídil klást odpor v okolnostech, že by britská vojska plánovala opustit Boston. Generál Gage měl proti nim zasáhnout, a přitom získat zbrojnici v Concordu. Na jaře se guvernér Massachusetts Thomas Gage rozhodl vytáhnout proti povstalcům. V noci 18. dubna 1775 vyslal část vojáků (více než sedm set mužů) pod vedením poručíka Francise Smithe za pomoci majora Johna Pitcairna z Bostonu do Cambridge a poté směrem na Concord.⁷⁸ Bohužel pro generála Gage disponovala domácí strana velmi účinnou řadou zvěďů a špehů, kteří s předstihem věděli o všech úmyslech britského velení. Vyslala jezdce, kteří měli varovat Lexington a Concord a další městečka v okolí. Nejprve se podařilo upozornit Johna Hancocka a Samuela Adamse, dva hlavní delegáty, kteří se nacházeli ve městě Lexington. Poté pokračoval do sousedního Concordu.⁷⁹

Následujícího dne se předvoj britského vojska dostal do Lexingtonu, čekali na něj přes šedesát mužů domobrany. Byli to převážně farmáři a řemeslníci. Neví se, kdo tehdy vystřelil, jako první. Během třiceti nebo čtyřiceti vteřin bylo zabito osm kolonistů a dalších devět bylo zraněno. Na druhé straně, tedy na straně Britů

⁷⁷MURRAY, John, *The Correspondence of king George the Third with Lord North from 1768 to 1783*: vol. I., London 1867, s. 202.

⁷⁸MURRAY, s. 124.

⁷⁹FERLING, John, *Almost a Miracle. The American Victory in the War of Independence*, Oxford, New York 2007, s. 29–30.

byl pouze zraněn jediný muž.⁸⁰ Po této krátké potyčce se britské vojenské síly odebraly do Concordu, kde zabavily dvě děla, podvozky, sto barelů pšeničné mouky a pět set kulí do mušket. Cesta zpět ale neprobíhala tak hladce. Z okolních vršků se seběhly další domobranecké posily, které vedl kapitán Walter Laurie. Zprvu došlo ke krátké přestřelce. Následně začali Američané Smithovy vojáky pronásledovat. V Lexingtonu sice čekaly na Brity posily činící čtrnácti set vojáků, ale americké oddíly se také zvětšily. Ze všech různých stodol či stromů britské vojáky přepadávali a ostřelovali. Než Smithovo prořídlé a oslabené mužstvo, dorazilo zpět do Cambridge, činily jejich ztráty více než tři sta mužů (americké ztráty byly pouze třetinové).⁸¹ Díky této bitvě ze dne 19. dubna 1775 začala de facto americká válka za nezávislost. Sřet měl viditelný psychologický dopad na obyvatele kolonií. Pociťovali zklamání a zrazení královou armádou. Konspirace proti jejich právům a svobodám dosáhlo skutečné podoby.⁸² Thomas Jefferson krátce po události v jednom ze svých dopisů shrnul výsledek bitvy následovně: „*Tento incident odříznul naše poslední naděje na usmíření, zdá se, že celé řady lidí se zmocnila pomstychtivá zuřivost.*“⁸³ Válka tedy započala, kolonie povstaly proti mateřské zemi. Chtěli uhájit svá základní práva, na která si kladly nárok.

Díky úspěchu domobrany navíc posílil víru v možnost úspěšného odporu. Vlastenci povzbuzení zprávami o Lexingtonu a Concordu začali ihned mobilizovat další novou domobranu. Také do této doby, spíše loajální New York se připojil ke kontinentální asociaci a svolal provinční konvent.⁸⁴ Vojenské události se obrátily k pozornosti Nové Anglie. Kolem Bostonu a Charlestownu se shromáždilo více jak dvanáct tisíc „synů svobody“, ozbrojených a připravených

⁸⁰FERLING, John, *Almost a Miracle. The American Victory in the War of Independence*, Oxford, New York 2007, s. 30.

⁸¹RAKOVÁ, s. 124–125.

⁸²MIDDLEKAUFF, s. 275.

⁸³JEFFERSON, Thomas, *Letter to William Small, 7 May, 1775*, dostupné z: <<http://founders.archives.gov/documents/Jefferson/01-01-02-0103>>[cit. 1. 4. 2020].

⁸⁴MOTT, Frank Luther, *The Newspaper Coverage of Lexington an Concord*. In: *The New England Quarterly* 17, 1944, 4, s. 498.

k boji. Takto nově vybudovaná novoanglická armáda, která byla pod velením, budoucího revolučního generála Benedicta Arnolda, obsadila pevnost Ticonderoga, která se nacházela na západním pobřeží Champlainova jezera, kde střežila důležitý přístup do Kanady. Bylo to ve stejný den, kdy se znovu sešel kontinentální kongres – 10. května 1775.

4 DRUHÝ KONTINENTÁLNÍ KONGRES

Kontinentálního kongresu se zúčastnilo celkem dvanáct kolonií ze třinácti. Jako jediná nevyšlala oficiálního zástupce Georgia.⁸⁵ Podle dohody z prvního kongresu se zástupci dvanácti kolonií kromě Georgie druhého kontinentálního kongresu sešli dne 10. května 1775 ve Filadelfii. Vedle známých tváří jako byli Peyton Randolph či Samuel a John Adams, se objevili také politici „nováčci“ jako John Hancock, Thomas Jefferson, Benjamin Franklin a James Wilson. Počet delegátů každé zastoupené kolonie se lišil, stejně jako jejich pravomoci. Zasedání kongresu probíhala od pondělí do soboty. Často trvala i několik hodin. Každá kolonie měla jeden hlas. Uspořádání kongresu odpovídala jednokomorovému reprezentativnímu shromáždění, které mělo moc legislativní, výkonnou a v nejnútnejších případech dokonce i soudní. Činnost byla zaopatřována jednotlivými výbory nebo podvýbory. K zprostředkování volného vyjadřování názorů se zpravidla svolával Výbor celku (*Committee of the Whole*), jehož se vždy účastnili všichni přítomní delegáti.⁸⁶ V podstatě se všichni tito muži shodli, že je válka nevyhnutelná. Prozatím však převážil názor umírněných středních kolonií. V čele jejich mluvčích stanul John Dickinson, který obhajoval defenzivní strategii. Válečné skutečnosti z něho udělali podobu národní formy, která však byla omezena jednotlivými možnostmi delegátů.⁸⁷ Ti byli převážně školeni jednat plnomocně, tak aby došlo k opakovatelné vyváženosti a usmíření s Velkou Británií a koloniemi.⁸⁸

Dne 16. května 1775 při jednání Výboru celku se ozvala z úst Johna Ruthledge, který zastupoval Jižní Karolínu, zásadní otázka: „*Cílíme k nezávislosti? Nebo jen žádáme o obnovení práv a naší předchozí situace?*“. Majorita delegátů byla permanentně nakloněna politice usmíření, nicméně otázka

⁸⁵Georgijská farnost sv. Johna vyslala Lymana Halla. Více v MIDDLEKAUFF, s. 278.

⁸⁶MAIER, Pauline, *American Scripture. Making of Declaration of Independence*, New York 1997, s. 14–16.

⁸⁷MAIER, s. 14.

⁸⁸Tamtéž, s. 8.

nezávislosti v prostředí se jen tak nerozplynula. Kongres se s touto záležitostí musel zapolit vždy znova a znova, o to především při sepisování oficiálních prohlášení, peticí a dalších úředních i neúředních dokumentů, které souvisely se vztahy s Velkou Británií.⁸⁹ Patřičné vystupování se kongres pokusil obhájit v Prohlášení o důvodech a nutnosti chopit se zbraní (*Declaration of the Causes and Necessity of Taking Up Arms*). Toto prohlášení bylo přijato 6. června 1775. Na jeho návrhu se také podílel i mladičkový Thomas Jefferson.⁹⁰ Základní podstatou dokumentu bylo poukázat na běh předchozích událostí očima kolonistů. Zejména vyzdvihnout nespočetné návrhy na usmíření, které byly prezentovány před parlamentem a králem prostřednictvím petic. Nechyběla ani opěťovaná ujištění, že kolonie nemají ambice na zformování nezávislého státu. Zároveň prohlášení deklarovalo, že „případ [kolonií – pozn. autorky] je spravedlivý [...]”⁹¹ a pokud by bylo nutné, zahraniční pomoc by byla nepochybně dosažitelná“. Proklamace proto vyzněla značně rozporně.⁹²

Poslední snahou, která volala po zklidnění situace, byla tzv. Petice olivové ratolesti (*Olive Branch Petition*). Dva dny na to se uskutečnil poslední pokus kongresu o petiční urovnání konfliktu – Petice olivové ratolesti byla zaslána králi.⁹³ Její znění bylo pokorné a oddané. Přesvědčovala krále, že obyvatelé kolonií prahnou po opakovaném znovuoobnovení harmonie, oslabenou činy královských ministrů.⁹⁴ Aniž by kongres vyčkal na odpověď, definitivně ji zamítl 31. července smířčí plán premiéra Northa. Mezitím dorazil do Cambridge George Washington spolu s kontinentální armádou, která čítala okolo patnácti tisíce mužů. Poté bylo jednání z 2. srpna 1775 odloženo a delegáti se rozjeli do svých

⁸⁹MAIER, s. 18.

⁹⁰MORISON, COMMAGER, LEUCHTENBURG, s. 168.

⁹¹Proclamation of Rebellion, 23 August, 1775, dostupné z: <<http://www.britannia.com/history/docs/proereb.html>>[11.3.2020]

⁹²*A Declaration by the Representatives of the United Colonies of North-America, Now Met in Congress at Philadelphia, Setting Forth the Causes and Necessity of Their Taking Up Arms*, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/arms.asp>[cit. 11. 3. 2020].

⁹³MAIER, s.24.

⁹⁴*Petition to the King, 8 July, 1775*, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/contcong_07-08-75.asp#1>[cit. 11. 3. 2020].

domovin.⁹⁵ Ještě předtím, než petici obdržel samotný král, který ji stejně odmítl přijmout,⁹⁶ Jiří III. zareagoval Královskou proklamací ze dne 23. srpna 1775. Prohlásil v ní, že „*mnoho našich poddaných [...] v Severní Americe [...] dospělo a hlásí se k otevřené rebelii [...]*“.⁹⁷ O měsíc později v parlamentu prošel prohibiční zákon (Prohibitory Act), který nařizoval zastavit obchodování s koloniemi.⁹⁸ Naděje na usmíření nebyly už tak optimistické.

O Královské proklamací a prohibičním zákonu se dozvěděl kongres až v nadcházejících měsících roku 1776.⁹⁹ V této době vyšel také pamflet Zdravý rozum od Thomase Paina, který nasměroval rozdělené americké veřejné mínění k podpoře nezávislosti. Kolonie postupně začaly (prozatím ne všechny), modifikovat instrukce svých delegátů, čímž jim dávaly možnost hlasovat pro nezávislost.¹⁰⁰ Podstatnou pozornost začal kongres věnovat otázkám, kam by se měla ubírat budoucnost kolonií, jak by měl vypadat budoucí stát, a především jeho vláda. Jednání vystupňovaly zprávy o posilování britské vojenské síly, kterou měli zakrátko podpořit i zahraniční žoldáci.¹⁰¹

Odvážný krok uskutečnil kongres dne 10. května 1776. Navrhoval totiž, aby „*shromáždění a kongresy Spojených kolonií [...] ustanovily vládu [v jednotlivých koloniích – pozn. autorky], podle názorů zastupitelů, která by zajistila štěstí a bezpečí zejména jejich voličům a obecně i Americe*“. Zároveň byla vytvořena komise, která měla nabídnout preambuli k této rezoluci.¹⁰² Jejím autorem se stal John Adams. V této chvíli již jako příznivec nezávislosti. Tato skutečnost se na vytvoření textu přirozeně projevila. Přijetí předcházela dvoudenní diskuse, protože preambule vyznívala radikálněji nežli rezoluce

⁹⁵ RAKOVÁ, s. 129.

⁹⁶ MAIER, s. 27.

⁹⁷ Proclamation of Rebellion, 23 August 1775, dostupné z: <<http://www.britannia.com/history/docs/procreb.html>>[cit. 11. 3. 2020].

⁹⁸ MIDDLEKAUFF, s. 315.

⁹⁹ MAIER, s. 27.

¹⁰⁰ MIDDLEKAUFF, s. 322.

¹⁰¹ Tamtéž, s. 321–322.

¹⁰² FORD, Worthington Chauncey, *Journals of the Continental Congress, Vol. IV (January 1–June 4, 1776)*, Washington 1906, s. 37–38.

samotná. Nakonec bylo hlasování velice těsné. Tímto dokumentem kongres poprvé otevřeně připsal králi odpovědnost za soudobou situaci v koloniích.¹⁰³ Adams si krátce potom zapsal do svého deníku: „*Pokud by mělo být prokázáno, že fakta v této preambuli jsou pravdivá. Pak by zde nebyl jediný hlas proti nezávislosti.*“¹⁰⁴

4.1 Válka za nezávislost

Válečné události vyžadovaly reakce. Proto došlo k vytvoření kontinentální armády. Dne 26. května 1775 byly všechny kolonie uvedeny do stavu defenzivní pohotovosti. Jedinou výjimkou představoval Massachusetts. Zde se kongres ujal řízení domobraných sborů z okolí Bostonu, které se na návrhy Johna Adamse přejmenovaly na tzv. důstojnou kontinentální armádu.¹⁰⁵

Do jejího vedení byl 15. června jmenován plantážník, pozemkový spekulant a zkušený virginský voják George Washington.¹⁰⁶ V obleženém Bostonu se mezitím soustřeďovaly jednoty tří britských generálů, a to Williama Howe, Henryho Clintona a Johna Burgoyna. Dne 12. června bylo ve městě vyhlášeno stanné právo. Američtí povstalci byli prohlášeni za zrádce. Kongres jako svou odpověď připravil plán tažení. V noci na 16. června začalo americké obyvatelstvo opevňovat vyvýšeninu Breed's Hill na charlesterském poloostrově, který se nacházel nedaleko Bostonu. Pod velením poručíka Williama Prescottta bránilo vršek šestnáct stovek vojáků.¹⁰⁷ Následující den ve tři hodiny odpoledne je Britové napadli. I přes špatné zacházení s vojenským vybavením, kdy děla měla hrát významnou roli, díky močálovitému terénu a následném zjištění, že střelce vybavili špatnou velikostí dělových koulí, se jen pěchotě podařilo

¹⁰³MAIER, s. 37–38.

¹⁰⁴ADAMS, John, *John Adams diary 27, notes on Continental Congress, 13 May – 10 September 1776*, dostupné z: <<http://www.masshist.org/digitaladams/>>[cit. 24. 3. 2020].

¹⁰⁵RAKOVÁ, s. 127–128.

¹⁰⁶MIDDLEKAUF, s. 313.

¹⁰⁷RAKOVÁ, s. 128.

Američany porazit.¹⁰⁸ Ale zaplatili za to mnohem většími ztrátami. Podle oficiální zprávy guvernéra Gage bylo 228 Britů zabito, nebo zemřelo na následky svých zranění a dalších 826 mužů bylo zraněno. Zatímco na americké straně bylo podle zprávy George Washingtona, který psal zprávu svému bratrovi, bylo „pouze“ 138 mužů zabito, 36 vojáků se pohřešovalo a 276 jich bylo raněných.¹⁰⁹

Bitva na Breed's Hillu, je dnes více známa pod názvem sousedního Bunker Hillu, kam chtěli původně Američané umístit své opevnění. Pro kongres byla ujištěním, že je před kolonisty dlouhá válka, na kterou se musejí důkladně připravit. V polovině června byly autorizovány mezi dvanáct kolonií podle lidnatosti. Georgie nadále zůstávala stranou kvůli neklidné situaci na indiánské hranici.¹¹⁰ Kongres odsouhlasil také tisknutí vlastních peněz. To ale v budoucnu vedlo k velké inflaci, čímž se hodnota dolaru značně propadla.¹¹¹

Zbytek roku 1775 probíhal ve zdánlivé nehybnosti a nerozhodnosti. Jednotliví členové kongresu dohlíželi na nutné polní práce a na sklizeň. Vojenské akce byly omezeny na malé výpravy, a to proti špatně bráněným britským opevněním na kanadské hranici. Útok na Québec sice ztroskotal, ale na druhou stranu bylo zabráněno plánovanému vpádu Britů do západního New Yorku.

Na podzim roku 1775 bylo znovu obnoveno zasedání kongresu. V říjnu přednesl v britském parlamentu svůj projev král Jiří III. Kolonie ve svém projevu označil za území, kde probíhá vzpoura a obyvatel obvinil ze zřejmého záměru dosáhnout nezávislosti na Velké Británii.

Kongres byl s ohledem na rostoucí napětí nucen přijít s prvními opatřeními pro případ hrozící války. Na začátku října byla skupina delegátů pověřena organizací námořní obrany. Lodě musely být válečně vyzbrojeny a musela být

¹⁰⁸FERLING, s. 56–59.

¹⁰⁹KNOLLENBERG, Bernhard, *Bunker Hill Re-Viewed. A Study in the Conflict of Historical Evidence*. In: *Proceedings of the Massachusetts Historical Society* 72, 1957–1960, 3, s. 93.

¹¹⁰RAKOVÁ, s. 129.

¹¹¹BAACK, Ben, *Forging a Nation State. The Continental Congress and the Financing of the War of American Independence*. In: *The Economic History Review* 54, 2001, 4, s. 641–642.

obsazena britská plovoucí skladiště se zásobami. Aby byl tento krok legitimní, bylo na konci listopadu 1775 rozhodnuto, že veškerá britská plavidla podléhala konfiskaci, jako odplata za nájezdy na americká pobřežní města. Druhou oblastí, ve které se angažoval příslušný výbor, bylo hledání případných evropských spojenců. Bylo zřejmé, že jednou z hlavních opor kolonistů bude v nadcházejícím konfliktu Francie. Právě ona cítila šanci, že by mohla využít situace k odvetě a k znovuzískání ztracených zámořských pozic. Mocenské zájmy opět převládly ty ideologické rozdíly mezi sebou. Na konci roku 1775 vystoupil francouzský vyjednávač Archard de Bonvouloir jménem svého krále, Ludvíka XVI. Neoficiálně otevřel Američanům francouzské přístavy. Přislíbil jim též materiální podporu.¹¹²

Ačkoliv všechny kroky vedly od vytvoření vlastní diplomacie, vojska námořnictva naznačovala k tomu, že její vývoj směřuje k vyhlášení nezávislosti. Kolonisté nepřekročili ještě jednu mez. Na konci prosince roku 1775 odepírali sice poslušnost parlamentu, ale tím potvrdili, že stále uznávají autoritu krále. Tuto napjatou situaci ovšem ovlivnily následující dvě události. Britská vláda se ukázala znovu jako velmi obratný soupeř ve vyjednávání. Těsně před Vánoci vdal britský parlament tzv. prohibiční zákon, který prohlásil situaci v koloniích za rebelii. Zakázal veškerý britsko-americký obchod a nařídil zabavovat americké lodě v přístavech ve prospěch koruny. Královská proklamace pak utvrdila zahájení bojkotu a to od 1. března 1776. Na začátku ledna roku 1776 poté dorazil opis královny řeči do kolonií. Než ho ale mohl kongres projednat a seznámit s ním také veřejnost, dostali Američané zcela jiný impuls pro změnu svého postoje vůči králi. Ve stejnou dobu se na stolech knihkupců objevil spis od spisovatele, revolucionáře, filozofa, vynálezce a intelektuála Thomase Paina s názvem *Zdravý rozum (Common Sens.)*.¹¹³

¹¹²RAKOVÁ, s. 136–148.

¹¹³Tamtéž, s. 148–149.

Tento muž, který pocházel z Anglie, svým spisem kolonisty výrazně zasáhl. O jeho úspěchu svědčí také neuvěřitelné množství sto padesáti tisíc výtisků. Kolonisté si je rozebrali během tří měsíců. Ve svém díle popsal své názory proti systému britské vlády. Američany spis přesvědčil o tom, že předmětem jejich nenávisti nejsou jednotlivé kroky Londýna, ale vlastně celá podstata britského koloniálního systému, který byl založen na základě dědičné vlády a poddanské podřízenosti v čele s monarchou, který mohl zvrátit vůli lidu svým právem veta. Systém také korumpoval politiky rozdělováním poct, úřadů a důchodů. Tím nepřímo ovládal celé dění v zemi.¹¹⁴

Paine ve svém spisu nabídl Američanům nový způsob vlády. Tvrdil, že nejvyšším právem, kterému je vše podřízeno, je ústava. Lid, který si je rovný ve smyslu svých práv, si vytvoří vládu, která bude svojí funkcí chránit právě tato práva. To znamenalo, že musí někde být základní soubor pravidel. Má vytyčit tato práva, která je měla chránit. Společnost panovníka svrhne a jmenuje na jeho místo někoho, kdo se základním zákonům podřídí. Z toho tedy plyne závěr, že protiústavní právo je neplatné a žádná vláda ho nemůže uvést v platnost. Žádná vláda není totiž nad ústavou. Tato myšlenka stála poté u zrodu americké politiky.¹¹⁵

I když ze začátku se projevovala nedůvěra k razantní změně politického systému, nakonec se ukázalo, že činnost korespondenčních výborů a místních konventů nemusí nutně znamenat, že přímá účast lidu v politice není nutně provázena podobnými věcmi, jako bylo davové násilí, nebo drancování, kterými si musely kolonie v předešlých letech projít. Díky Painovu dílu, se stále více kolonií připojovalo k názorům a ideji nezávislosti a jejím navrhované republiky. Jako první, kdo vyzval své delegáty k takovému kroku, byla Severní Karolína. Stalo se tak dne 12. dubna. Dále pokračovaly kolonie, jako byla Virginie 17. dubna 1776. Také v Massachusetts se podařilo změnit situaci. Na začátku března

¹¹⁴RAKOVÁ, s. 149–150.

¹¹⁵ADAMS, s. 135–136.

generál Henry Knox dokázal ovládnout část Bostonu a přinutil britského vrchního velitele Howe, který v říjnu 1775 vystřídal generála Thomase Gage k prozatímní kapitulaci. Myšlenka nezávislosti začínala být postupem času přijímána i středními koloniemi, které se dlouho váhaly.¹¹⁶

Před kongresem se objevila další problematická otázka. 1. března 1776 měla vypršet dohoda o kontinentální asociaci, která dohlížela na odmítání britského zboží. Vyhlášení nezávislosti se ukazovalo, jako potenciálně přijatelné řešení, které by zrušilo imperiální omezení a umožnilo by vytvoření vlastní obchodní politiky. Zároveň touto dobou vstupoval v platnost prohibiční zákon britského parlamentu. Kongres zareagoval na tento krok a legalizoval činnosti pirátů k přepadávání a drancování nepřátelských lodí pomocí kaperských listů. Na počátku dubna roku 1776 vyhlásil kongres volný obchod se všemi státy světa kromě Velké Británie a jejich závislých území.¹¹⁷

Kolonie se díky těmto krokům stále více přibližovaly k nezávislosti. Aby po odtržení od mateřské země nedošlo v jednotlivých provinciích k právnímu vzduchoprázdnu, ujal se John Adams vypracováním tzv. *Myšlenky o vládě*, ve které na začátku května 1776 sestavil nové ústavy pro jednotlivé kolonie. Setkávaly se zde republikánské myšlenky s náznaky starého britského systému. Dvoukomorové legislativy a v celém textu byla patrná nedůvěra k lidské povaze. Adams stavěl různé cesty, různé ústavní zábrany a ani moc nevěřil ve fungování přímé demokracie.¹¹⁸

4.2 Rezoluce Richarda Henryho Lee

Jako další krok kongresu 10. května nařídil vytvoření státní vlády v jednotlivých koloniích. Kongres upřel koruně jakoukoliv pravomoc. Prohlásil přísahu králi za odporující rozumu a svědomí. Toto usnesení bylo přijato mírnou většinou 15.

¹¹⁶RAKOVÁ, s. 151–156.

¹¹⁷Tamtéž, s. 157.

¹¹⁸Tamtéž, s. 159.

května. Protože se projevila stálá nerozhodnost umírněných členů. Jako další otázka byla na řadě až 5. června. Richard Henry Lee přednesl své tři rezoluce.

Dne 7. června 1776, kdy se jednalo o pátek, předložil Richard Henry Lee za podpory Johna Adamse. Podstatnou instrukcí virginského zastupitelského shromáždění byli tři „jisté rezoluce respektující nezávislost“.¹¹⁹ První nejobsáhlejší z nich, který se týkal vztahu kolonií s mateřskou zemí, zněla takto: „*Tyto Spojené kolonie jsou, a mají právo být, svobodným a nezávislým státem. Zároveň jsou zproštěny oddanosti britské Koruně a všechna politická spojení mezi nimi a Velkou Británií, jež přetrvávají, by měla být ukončena.*“¹²⁰

Kongres se musel k těmto usnesením vyjádřit. Jejich diskutování bylo odročováno s ohledem na navazující neodkladné záležitosti a na stav veřejného mínění. Navíc v tomto období ještě některé kolonie svým delegátům nedovolily hlasovat pro nezávislost. Případné hlasování o přijetí rezolucí by mohlo dopadnout s velkým neúspěchem, který by narušil jednotu kolonií.¹²¹ Finální směrnice kongresu rozhodla, že záležitosti první rezoluce byla odročena na 1. červenec 1776.¹²²

Tři týdny, které ještě zbývaly do určeného data, měly být využity pro tvorbu návrhu deklaráce.¹²³ Proto, aby „*nebyl ztracen žádný čas, v případě že kongres [rezoluce – pozn. autorky] odsouhlas*“ Komise, která měla plnit tento úkol, ustavil kongres rozhodnutím ze dne 10. června 1776. O den později byli jmenováni její členové. Týkalo se o Johna Adamse, Benjamina Franklina,

¹¹⁹MAIER, s. 41.

¹²⁰FORD, s. 425.

¹²¹MAIER, s. 41–42.

¹²²RAKOVÁ, s. 160.

¹²³V této fázi se v Denících Kontinentálních kongresech nehovořilo přímo o Deklaraci nezávislosti. Měla to být původně deklaráce na podporu první rezoluce R. H. Lee. Označení Deklarace nezávislosti je použito při předložení Jeffersonova návrhu před kongres. Mohlo se také jednat o preventivní opatření kongresu, který postupoval s obezřetností v záležitosti odloučení se od Velké Británie. Viz FORD, Worthington Chauncey, *Journals of the Continental Congress, Vol. V (June 5 – October 8, 1776)*, Washington 1906.

Thomase Jeffersona, Rogera Shermana a Roberta R. Livingstona.¹²⁴ Sdružení těchto pěti mužů bývá často také označováno jako Výbor pěti.

¹²⁴FORD, s. 428–431.

5 DEKLARACE NEZÁVISLOSTI

Hlavní role při vypracování prohlášení nezávislosti padla na zkušeného Thomase Jeffersona. Svůj hotový návrh předložil svým dvěma nejbližším spolupracovníkům Adamsovi a Franklinovi 28. června. Ti do návrhu téměř nezasáhli. Dokument byl schválen celou komisí a poté byl postoupen kongresu. Dne 1. července přišla chvíle, kdy se znovu projednávala první Leeova rezoluce. I přes váhání a přesvědčování některých zástupců byla rezoluce hned následující den schválena. Povedlo se to díky nezávislosti nakloněným delegátům, kteří přesvědčili hlasující z Jižní Karoliny a Pensylvánie, a dokonce i rozpolcený Delaware. O nezávislosti se rozhodlo hlasy dvanácti delegací. Zdrželi se pouze zástupci New Yorku.¹²⁵ Dne 3. července přišla na řadu jednání o Jeffersonově deklaraci. Proti jejímu znění se postavila pouze Georgie a Jižní Karolína. Nezamlouval se jim odstavec, který se týkal otrokářského systému. Chtěli totiž zákonný obchod s afroamerickým obyvatelstvem ponechat. Nakonec byla celá tato část dokumentu vynechána.¹²⁶ K takto pozměněnému dokumentu se 4. července 1776 připojily podpisy dalších delegátů a tento den vstoupil do historie jako den, kdy americké kolonie vyhlásily nezávislost.¹²⁷ Podpisy všech delegátů se nicméně shromažďovaly až do začátku roku 1777.¹²⁸

V Jeffersonově deklaraci o nezávislosti lze opravdu sledovat vliv *Painova Zdravého rozumu*. V úvodu se zabývá nezczitelným lidským právům na život, svobodu a budování osobního štěstí, že „...*k zajištění těchto práv se ustavují mezi lidmi vlády, odvozující svou oprávněnou moc ze souhlasu těch, jimž vládnou. Že kdykoli počne být některá vláda těmto cílům na překážku, má lid právo ji změnit nebo zrušit a ustavit vládu novou.*“ Od vyjmenování lidských práv se postupně dostává k těm, která Britové upírali Američanům. Pod vlivem

¹²⁵RAKOVÁ, s. 161–163.

¹²⁶BEVERIDGE, Albert J., *Sources of the Declaration of Independence*. In: *The Pennsylvania Magazine of History and Biography* 50, 1926, 4, s. 295., s. 161–163.

¹²⁷RAKOVÁ, s. 163.

¹²⁸BEVERIDGE, s. 297.

Painova díla zde obchází parlament a všechna způsobená příkoří dává za vinu britskému panovníkovi. Ve výčtu všech citlivých událostí, které se v koloniích během předchozích let udály, a které podle nich má na svědomí právě on. „*Odmítal schválit zákony neprospěšnější a nejnutnější pro obecné blaho. ... Vytvořil závislost soudců pouze na své vůli, pokud jde o držení jejich úřadů a výši a placení jejich platů. Zřídil množství nových úřadů a poslal sem houfy úředníků, aby sekýrovali náš lid a ujídali z jeho majetku. Udržoval mezi námi v době míru stálá vojska bez souhlasu naší legislativy.*“ Také obviňoval panovníka, z protiústavního jednání. Dal souhlas k přijetí zákonů, kvůli kterým se kolonie postavily na odpor. Jako na příklad těm „*o ubytování velkých útvarů ozbrojeného vojska mezi námi, ... o přerušení našeho obchodu se všemi částmi světa; o uvalování daní bez našeho souhlasu; ... o odnětí našich výsadních listin, zrušení našich nejcennějších zákonů a základním změnění forem naší vlády; o postavení našeho vlastního zákonodárství a prohlášení, že pouze oni sami jsou vybaveni pravomocí vydávat pro nás zákony ve všech a v jakýchkoli případech.*“ Podle deklarace toto chování přinutilo americké spoluobčany k pozvednutí zbraní, ačkoliv se snažili o dohodu: „*V každé etapě těchto útisků jsme nejpokornějšími slovy žádali o nápravu: naše opěťované prosby měly za následek jenom opěťované křivdy. ...Proto my, představitelé Spojených států amerických, shromáždění ve Všeobecném Kongresu, dovolávající se u nejvyššího soudce světa správnosti svých úmyslů, jménem a z moci dobrého lidu těchto kolonií, slavnostně zveřejňujeme a prohlašujeme, že tyto kolonie jsou a po právu mají býti svobodnými a nezávislými státy, ty jsou zproštěny veškeré poddanosti britské koruně, a že veškeré politické svazky mezi nimi a státem Velké Británie jsou a mají býti úplně rozvázány.*“¹²⁹

Jeffersonův dokument nebyl úplným vyvrcholením cesty k americké nezávislosti. Naopak tento dokument otevřel dveře krvavé válce, na jejímž konci

¹²⁹ JEFFERSON, Thomas, *Deklarace nezávislosti Spojených států amerických a Ústava spojených států amerických s komentáři Miloše Krejčího*, Praha 2000, s. 154-157.

měl vzniknout úplně nový stát. Stát, který měl být postaven na dosud téměř nevyzkoušených základech, odlišných od monarchistických států Evropy. Nacházelo se před ním dlouhodobé období vzpamatování se z válečného konfliktu. Americká revoluce byla velmi výjimečná svou hrací silou, která prvotně nepocházela ze spodních lidových mas, ale naopak od bohatých obchodníků a vzdělaných lidí, kteří vyznávali osvícenské myšlení rovnosti a nezcizitelných práv, kteří se prostřednictvím lidu na ně odvolávali. Revolucionářům nešlo o absolutní změnu stávajících pořádků. Díky neobratným krokům svých politiků nedokázala Británie včas a vhodně zareagovat. S odstupem času se nyní mohou, některé tyto kroky amerických patriotů, zdát až příliš vyhrocené a ukvapené. Na druhou stranu je možné, že některých změn bylo dosaženo jen díky vyhroceným předneseným požadavkům. Díky boji Američanů za závislost začala cesta, která z této země udělala sjednocenou, nezávislou a dnes světovou velmoc.

6 ZÁVĚR

Za počátkem americké války za nezávislost stojí celá řada okolností, které nemusí zrovna nutně poukazovat pouze na vinu Velké Británie a jejího někdy až necitlivého přístupu ke svým koloniím. Pokud by došlo k vyslyšení stížností a názorů místních obyvatel, nemusela by možná tato válka proběhnout. Právě jim se nelíbila rozhodnutí a zásahy do chodu jejich kolonií. Některé zásahy místního obyvatelstva na obranu kolonií se pro vnějšího pozorovatele mohou zdát až přehnané. Pravdou je, že zavádění zákonů ze strany parlamentu, bylo opravdu výrazným zásahem do dosavadního vztahu mezi oběma stranami. Ekonomický dopad kvůli těmto změnám, však často vyzněl o mnoho mírněji a pozitivněji, než předpokládal a naznačoval hlas zemí za oceánem.

Po skončení sedmileté války z kontinentu zmizel poslední výrazný odpůrce amerických osad a šíření britského vlivu, což byla Francie. Zdálo se, že by mohla nastat doba prosperity a rozšiřování kolonií. Ihned se ale objevil první problém, který představovali indiáni. Ti s Francouzi po mnoho let obchodovali. Najednou přišli o svého mnoholetého partnera, který jim byl velice prospěšný – především díky dodávání zbraní. Jednání s domorodými obyvateli bylo ze strany francouzských osadníků více než vstřícné, na rozdíl od britských odpůrců. Malé a mnohdy velmi izolované osady měly často jen funkci obchodních stanic. Neměly ani potřebu výraznější expanze. Francie zde byla v první řadě jako obchodník, kterého lákalo především zboží jako kvalitní kožešiny a také pozemky indiánů. Oproti britskému počínání měla Francie jiný záměr. Britské osidlování bylo mnohonásobně hustší a intenzivnější. Francouzi se soustředili především na obdělávání půdy a zakládání větších a mnohem propojenějších center. Bylo jasné, že noví obyvatelé se zde chtějí usadit trvale. Jejich pozice ve vyjednáváních se vůči indiánům mnohonásobně zhoršila. Uzavřené dohody nebo dokonce i běžné dary od Francouzů byly indiánům upírány. Nespokojenost s nezvanými hosty se postupně vystupňovala do povstání náčelníka Pontiaka. Britská vláda, která si chtěla udržet kontrolu a předejít konfliktům mezi osadníky

a indiány, a pravděpodobně i ze strachu z přílišné rozpínavosti, stanovila takzvanou proklamační linii. Za touto linií bylo zakázáno osidlovat nové části území. Rozšířené kolonií, které osadníci po odchodu zarputilého nepřítele Francie očekávali, se nakonec nestalo. Pro kolonisty toto byla první rána.

Následující problém přišel již přímo z mateřské země. Velká Británie byla po vysilující sedmileté válce velmi zadlužená. Hledala tedy prostředky, jak by mohla svůj dluh uhradit. Stávající systém vybírání financí v koloniích Nového světa byl neúčinný a často se vybralo o dost méně, než kolik bylo zapotřebí. Kolonie neochotně odevzdávaly své peníze do vzdáleného státu na opačném konci Atlantského oceánu. Vznikl tedy návrh na rozšíření seznamu položek, které se měly zdanit. Především se jednalo o melasu, u které se díky poklesu cla mělo předejít pašování z francouzské Západní Indie. První odpor proti tomuto opatření se projevil ihned po zveřejnění onoho zákona. Osadníci sice uznávali nadřízenost parlamentu, ale nesouhlasili s jeho zásahy do vnitřních záležitostí. Největší vlnu odporu, ovšem zaznamenal, až vydaný zákon o kolkovním. Jeho prostřednictvím se měla vybrat značná část financí, ať už z různých tiskovin nebo úředních listin. Radikálnějšími kolonisty byly okamžitě zakládány výbory vyjadřující protest. Dokonce byl zorganizován kongres, který odsoudil zákony a požadoval jejich zrušení. Jedním z důvodů, proč se stal ministrem Charles Townshend, byla i nestabilita vlády v Anglii. Jeho nový návrh znovu upravoval zdanění různých položek zboží. Také ale vytvořil seznam úředníků, kteří měli být financováni z peněz kolonistů, a to bez ohledu na přesvědčení oblastních výborů. Spory znovu vzplály. Tentokrát došlo i na první mrtvé a zraněné obyvatele. Během střetnutí v Bostonu, který se později stal také centrem nejradikálnějšího odporu, britské jednotky zabily několik protestujících. K vypuknutí války tak mohlo dojít o několik let dříve, díky odvolání kolonie Massachusetts, se tak nestalo.

Anulováním těchto zákonů se situace mezi lety 1770–1773 částečně zklidnila. Přesto se schylovalo k další krizi. Následoval totiž opět necitlivý zásah

ze strany londýnského parlamentu. Ve Velké Británii došlo ke krátké finanční krizi. Zasáhla i jednu z největších obchodních společností, která byla známa jako britská Východoindická společnost. Té se díky nižším odbytům nashromáždilo ve skladištích neuvěřitelné množství čaje z východní Asie. Bylo potřeba jej prodat, aby se mohla zbavit dluhů, které krizi prohlubovaly. Následující schválený čajový zákon měl za úkol prodat v koloniích přebytkový čaj za nízkou cenu. Mělo tím být zabráněno zdlouhavému a komplikovanému pašování čaje, zejména z Nizozemí. Koloniální obchodníci si na tomto černém obchodě značně přilepšovali. Přirozeně se cítili být zasaženi, a znovu tedy již po několikáté vznikala problém zásahu do výsadních práv obyvatel na kontinentu. Nový odpor se vyvinul v symbolický zásah, při kterém došlo k vyházení beden s čajem v bostonském přístavu. Nově zvolená vláda premiéra Northa, která k situaci zaujala nekompromisní postoj, opět přilila vodu do ohně, takzvanými donucovacími zákony. Tyto zákony měly za úkol ponížít a umlčet vzpurnou kolonii.

Současně se protesty začaly šířit i do ostatních kolonií, a to zejména těch, které soucítily s potrestaným Bostonem. V září roku 1774 byl svolán kontinentální kongres. Na něm se začínalo uvažovat o radikálním přehodnocení vztahů mezi mateřskou zemí a jejími koloniemi. Začaly vznikat domobranecké oddíly, které byly složeny ve velké míře z obyčejných farmářů a řemeslníků. Na kontinent byly poslány britské vojenské kontingenty, které měly za úkol potlačit vzrůstající projevy nespokojenosti a násilí. Závěry kongresu nekompromisním tónem zavrhovaly tzv. neúnosné zákony. Zároveň se ale také odvolávaly na respekt podřízenosti vůči koruně krále Jiřího III. Očekávalo se tak možné zlepšení vztahů.

V tuto chvíli se ovšem blížil první střet. K první bitvě mezi domobranou a britskou jednotkou došlo u Lexingtonu a následně pak u Concordu. Poté se vojska pod vedením generála Gage snažila o rozpuštění nelegálního sněmu a obsazení zbrojnice. Tímto úkonem si definitivně uzavřela možnosti k

jakémukoliv vyjednávání. Na druhém svolaném kongresu se jednalo už o závěrečném vyhlášení nezávislosti. K zásadnímu obratu v jednání došlo za pomoci spisu Thomase Paina *Zdravý rozum*. Vysoce přesvědčivým způsobem obviňoval, nikoliv parlament, ale rovnou krále, jako úhlavního viníka všech dosud ustavených příkoří. Díky tomuto dílu, se k radikálům v kongresu, začali připojovat také umírněné kolonie. Vyhlášení nezávislosti tak mělo otevřenou cestu. Závěrečná podoba důvodů k opuštění svazků s Velkou Británií byla zahrnuta v Deklaraci nezávislosti Thomase Jeffersona. Ten zde shrnul všechna příkoří, která na nyní už vzniklé Spojené státy Americké, uvalil král. Díky nim byly kolonie nuceny, i přes veškerou snahu o jednání, rozvázat vztahy s mateřskou zemí.

Po vyhlášení nezávislosti, které bylo datováno ke 4. červenci roku 1776, veškeré spory utichly. Přesto to, ale znamenalo další roky krvavých bojů o samostatnost bývalých kolonií. Poněvadž Británie nechtěla své državy opustit bez jakéhokoliv boje. Další úplně nová kapitola dějin Severní Ameriky tak byla otevřena. Dalo se už jen čekat, jakým směrem se bude situace vyvíjet v budoucnosti.

7 SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY A PRAMENŮ

PÍSEMNÉ ZDROJE A PRAMENY

ADAMS, Randolph G., *Political Idealls of the American Revolution. Britanic – Amarican Contributions to the Problem of Imperial Organization 1765 to 1775*, New York 1958.

BAACK, Ben, *Forging a Nation State. The Continental Congres and the Financing of the War of American Independence*. In: *The Economic Histori Review* 54, 2001, 4.

BEVERIDGE, Albert J., *Sources of the Declaration of Indenpendence*. In: *The Pennsylvania Magazine of History and Biography* 50, 1926, 4.

BOATNER, Mark M., *Encyklopedia of the Amrican Revolution*, New York 1969.

FERLING, John, *Almost a Miracle. The American Victory in the War of Indenpendence*, Oxford, New York 2007.

FORD, Worthington Chauncey (ed.), *Journals of the Continental Congres 1774-1789. Vol. I (1774)*, Washington 1904.

FORD, Worthington Chauncey (ed.), *Journals of the Continental Congress, Vol. IV (January 1 –June 4, 1776)*, Washington 1906.

HAZELTON, John H., *The Declaration of Independence, Its History*, Cambridge 1906.

CHRISTIE, I. R., *Crisis of Empire. Great Britain and the American Colonies 1754-1783*, Londýn 1974.

JEFFERSON, Thomas, *Deklarace nezávislosti Spojených států amerických a Ústava Spojených států amerických s komentáři Miloše Krejčího*, Praha 2000.

KNOLLENBERG, Bernhard, *Bunker Hill Re-Viewed. A Study in the Conflict of Historical Evidence*. In: Proceedings of the Massachusetts Historical Society 72, 1957-196, 3.

MACLEOD, D. Peter, *Microbes and Muskets. Small pax and the Participation of the Amerindian Allies of New France in the Seven Year's War*. In: Ethnohistory 39, 1997, 1, s. 47, 42.

MAIER, Pauline, *American Scripture: Making of Declaration of Indempendece*, New York 1997.

MIDDLEKAUFF, Robert. *The Glorious Cause: The American Revolution 1763-1789*. New York 2007.

MORISON, Samuel E. – COMMAGER, Henry S. – LEUCHTENBURG, William E., *The Growth of the American Republic. Volume One*, New York 1969.

MOTT, Frank Luther, *The Newspaper Coverage of Lexington an Concord*. In: The New England Quarterly 17, 1944, 4, s. 498.

MURRAY, John (ed.), *The Correspondence of king George the Third with Lord North from 1768 to 1783*. Vol. I., London 1867.

OPATRŇÝ, Josef, *Válka Mohykánů. Sedmiletá válka v Americe*, Praha 2000.

PENCAK, William, *Warfare and Political Change in Mid Eighteen – Century Massachusetts*. In: MARSHALL, Peter, WILLIAMS, Glyn (ed.), *The British Atlantic Empire efore he American Revolution*, Londýn 1980.

RAKOVÁ, Svatava, *Podivná revoluce. Dlouhá cesta Američanů k nezávislosti (1763-1783)*, Praha 2005.

SOUKUP, Jaromír, *Synové svobody a Zákon o kolkovném (1765-1766)*, in: Historický obzor, roč. 17, č. 7/8 (2006), s. 160–172.

SOUKUP, Jaromír *Proklamace ze 7. října 1763 a její příprava. K otázce hranic nových britských kolonií v Severní Americe po sedmileté válce*, in: TUMIS, Stanislav, – KOURA, Jan, – SOUKUP, Jaromír (eds.), *Kapitoly z britských a amerických dějin*, Praha 2015, s. 241–253.

TINDALL, George Brown, SHI, David E., *Dějiny Spojených států amerických*, Praha 1996.

TUMIS, Stanislav – KOURA, Jan – SOUKUP, Jaromír (eds.), *Kapitoly z britských a amerických dějin*, Praha 2015.

WANNER, Michal, *Zrození Impéria. Východoindická společnost a britský stát (1600-1773)*, Praha 2003.

WROTH, L. Kinvin – ZOBEL, Hiller B., *The Boston Massacre Trials*, in: *American Bar Association Journal*, Vol. 55, No. 4 (1969).

YORK, Neil L., *The First Continental Congress and the Problem of American Rights*. In: *The Pennsylvania Magazine of History and Biography* 122, 1998, 4, s. 353–383.

INTERNETOVÉ ZDROJE

ADAMS, John, *John Adams diary 27, notes on Continental Congress, 13 May – 10 September 1776*, dostupné z: <<http://www.masshist.org/digitaladams/>>[cit. 24. 3. 2020].

A Declaration by the Representatives of the United Colonies of North-America, Now Met in Congress at Philadelphia, Setting Forth the Causes and Necessity of Their Taking Up Arms, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/arms.asp>[cit. 11. 3. 2020].

Boston Non-Importation Agreement, August 1, 1768, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/boston_non_importation_1768.asp>[cit. 21. 1. 2020].

Declaration and Resolves of the First Continental Congress, October 14, 1774, dostupné z: < http://avalon.law.yale.edu/18th_century/resolves.asp> [cit. 21. 1. 2020].

JEFFERSON, Thomas, *Letter to William Small, 7 May, 1775*, dostupné z: < <http://founders.archives.gov/documents/Jefferson/01-01-02-0103>>[cit. 1. 4. 2020].

Petition to the King, 8 July, 1775, dostupné z: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/contcong_07-08-75.asp#1>.[cit. 11. 3. 2020].

Proclamation of Rebellion, 23 August 1775, dostupné z: <<http://www.britannia.com/history/docs/procreb.html>>[cit. 11. 3. 2020].

The Townshend Act, November 20, 1767, dostupné <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/townsend_act_1767.asp>[cit. 21. 1. 2020].

8 RESUMÉ

This work discusses the topic of the American Revolution and the emergence of the independence of the United States of America. It has dealt with relations between the colonies and the Great Britain from the Seven Years' War to the first clashes. This work also includes the course and circumstances of the sessions of the First Continental Congress and the pre-war phase. Laws were discussed at the first session of Congress. The independence of the American colonies from the mother country was decided. Outrage and hostilities grew. The April clash of insurgent forces with British troops at Lexington and Concord in 1775 provoked the American War of Independence. Shortly afterwards, the second session of the Continental Congress was held in Philadelphia. The aim of this meeting was to secede from the Great Britain and to promote independence. The work ends with the creation of the Declaration of Independence. The aim was to capture the creation of the document and the people who participated in it, especially Thomas Jefferson, who created the entire proposal.